

de Grundsætninger og Betragtninger, jeg her har antydet.

Den første Betragtning, som paatrængte sig Mindretallet, var en rent finansiel. Det stod Mindretallet ret klart, at selv om Staten kunde forudsættes at trænge ret stærkt til forøgede Indtægter, vilde den Indtægt, der her igennem Jernbaneskylden kunde opnaas, være af et saa ringe Omfang, at den ikke vilde kunne faa nogen nævneværdig Betydning; særligt vilde den medføre en ikke ringe Bekostning og tilige næsten uovervindelige Vanskeligheder gennem Paaligningen. — En anden Betragtning, der ogsaa har været ledende for Mindretallet, har været, at der, hvis dette Forslag blev til Lov, vilde blive en Ulighed mellem Statsborgerne, og det har dog været en almen anerkendt Grundsætning, at overfor Loven skulle alle være lige og ikke mindst med Hensyn til Skattebyrden. Men her vilde der etableres en Ulighed, der ikke let vilde kunne tænkes større. Det er nemlig saaledes, at den nye Skat, der her skal indføres, er en Jernbaneskyld, der ansættes paa Grundlag af den Værdistigning, der finder Sted ved et nyt Jernbaneanlæg. Nu er der jo rundt omkring i Landet opstaaet mangfoldige nye Jernbaneanlæg — nogle ere temmelig gamle, andre ere af nyere Dato —, men ved intet af disse bliver Værdistigningen, hvor stærk den end undertiden har vist sig, ramt af denne nye Skat. Der er mange Steder ved de allerede eksisterende Baneanlæg opstaaet en Værdistigning, der mangfoldige Gange overstiger den, der kan tænkes at opstaa for Eksempel i tarvelige jydskede Hedeegne. Vi have saa tidt ogsaa her i Salen fra et æret Medlems Side hørt, at Skattebyrden burde rette sig efter Skatteevnen, men her er det modsatte Tilfældet; thi de bedre, federe, frugtbarere Egne i Landet; der i lange Tider have kunnet glæde sig ved Jernbaner; gaa ganske Ram forbi, hvorimod de magre Egne, der først nu skulle til at have Jernbaner, maa bløde. Men ikke blot syndes der mod dette Princip, at Skattebyrden og Skatteevnen skulle følges ad; hertil kommer endnu, at en stor Del af disse frugtbarere Egne, hvis Ejendomme have faaet en ganske overordentlig Værdistigning, ikke rammes af Skatten; men de have faaet disse Jernbaner uden at yde blot en eneste Øre til dem, medens til de Baneanlæg, der her er Tale om, selv Statsbaneanlæg — og det er for Kortheds Skyld særlig dem, jeg holder mig til —, maa Beboerne, der rammes af Skatten, betale store Bidrag, 25,000,

30,000, 40,000, ja, lige op til 100,000 Kr. pr. Banemil. De, der intet Tilskud have givet, skulle heller ingen Værdistigningsskat betale, men de, der have givet et stort Tilskud, skulle ogsaa yde denne. Hvis det ikke er en Ulighed af den anden Verden, saa ved jeg ikke, hvad Ulighed er, og en Betragtning af den store Ulighed, der her etableres mellem det samme Lands Borgere, er i alt Fald for mit Vedkommende tilstrækkelig til, at jeg maa anse dette Lovforslag for uantageligt.

En tredje Betragtning, som den ærede Ordfører ofrede ikke saa faa Ord paa, hvilket jeg ogsaa kan forstaa, — thi Betænkningen ofres ikke mindre end en hel Spalte paa den samme Sag, — er den, at det nye Skattesystem, som her indføres, og som Mindretallet har tilladt sig at tro var af et georgeistisk Tilsnit, rummer en Fare — vi have anset det for at være et farligt System, og et lige saa vidtrækkende som farligt System. Det ærede Flertal har ganske sikkert haft Øjet fuldt aabent for denne Fare og har derfor ofret en hel Spalte paa at forvare sig imod denne Fare og søge at svække Frygten for den, dække over den, ligesom den ærede Ordfører har gjort det mundtligt. Men der ved viser det sig altsaa netop; at den er til Stede, thi ellers behøvedes der intet Forsvar. Og det er sikkert, at den er der. Den ligger jo allerede i Luften, ja, der har endogsaa været Tilløb til at faa den under Opsejling — saa vidt jeg ved, er maaske et herhen hørende Forslag lige blevet afslaaet i det andet Ting. Det er et nyt Skattesystem, som Mindretallet har troet det var vel værd at advare imod.

Men selv om nu alle de Betragtninger ikke skulde have ledet Mindretallet til at tage det Standpunkt, som det har taget, saa er der endnu en Betragtning tilbage, som vilde være fuldstændig tilstrækkelig til at erklære dette Lovforslag for næsten umuligt, og det er den overordentlige Vanskelighed, der er ved Paaligning af Jernbaneskylden. Hvorledes det skal kunne lykkes at fordele Jernbaneskylden paa en blot nogenlunde rimelig og retfærdig Maade, det er det i alt Fald mig umuligt at se — ganske umuligt. Man behøver jo blot at tænke paa, hvorledes denne Paaligning skal ske ifølge Lovforslaget. Paaligningen skal ske ved et af de mange Vurderingsraad, der ned sættes i Anledning af Jernbaneskylden. Det siger § 2. § 3 siger straks i Begyndelsen: „Naar en ny Banes Retningslinie og Stationernes Beliggenhed er endelig approberet af Ministeriet for